

Arrest

nr. 300 046 van 15 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS loco advocaat K. VERHAEGEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 27 oktober 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 juni 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. N., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 23 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Porak in het district Puli Alam van de Afghaanse provincie Logar. Daar hebt u altijd gewoond tot een maand voor uw vertrek uit Afghanistan. Vlak uw vertrek woonde u in Kotubkhel in het district Mohammad Agha van de Afghaanse provincie Logar. In Afghanistan bent u tot en met de twaalfde graad naar school geweest. U bent nog niet gehuwd of verloofd. Uw beide ouders leven nog en wonen nog steeds, samen met uw zeven zussen, in Kotubkhel. Na uw schooltijd, drie jaar geleden, begon u te werken als maatschappelijk werker voor de civil society van Logar (= Logar Madani toland). Het was uw taak om meisjes te overtuigen om naar school te gaan. U deed dit vrijwillig en werd hiervoor niet vergoed. U was actief in zes dorpen, waaronder ook uw eigen dorp, en werkte samen met vier scholen. U sprak met mollahs, ouderen, dorpschoufden en vaders van meisjes in de hoop ze te kunnen overtuigen zodat meisjes naar school gestuurd werden. U gaf ook pennen en cursusblokken aan meisjes in scholen om ze aan te moedigen om verder te studeren. Door dit werk kreeg u veel negatieve reacties van de taliban en ze bedreigden u met de dood als u niet zou stoppen. Ze benaderden u hiervoor in persoon maar ze belden eveneens naar uw vader. U zei "oké" toen ze u vroegen om te stoppen met uw werk maar eigenlijk ging u gewoon verder met uw werk. Op 19/12/1397 (10 maart 2019) werd u aangevallen in uw dorp toen u op weg was naar de winkel. Een motorfiets reed u aan waarna u op de grond viel. Dan werd u in uw been geschoten en dan werd u gestoken in uw arm met een mes. U verloor veel bloed en raakte buiten bewustzijn. U werd wakker in het ziekenhuis. Nadat u genezen was ging u verder met uw werk maar in het geheim. U deed dit door geen bezoeken meer in het openbaar te doen. U had één op één ontmoetingen met vaders en ging soms nog naar scholen. U was bang maar bleef wel werken omdat u het uw doel vond als moslim en Afghaan om alle mensen te motiveren om naar school te gaan. U deed dit werk nog twee jaar. U kreeg drie maanden voor uw vertrek uit uw dorp dreigbrieven van de taliban. Drie in totaal met telkens een maand tussen. Uw ouders hielden dit verborgen voor u. U kwam het te weten doordat u toevallig binnenwandelde toen uw ouders net aan het praten waren over de derde brief. Hierna namen jullie snel de helft van jullie spullen thuis en jullie verhuisden vervolgens naar Kotubkhel. Een maand later vertrok u uit Afghanistan. Na uw vertrek werd uw vader nog opgebeld door de taliban met de vraag waar u was. Uw ouders gaven aan het niet te weten.

Na uw schooltijd werd u ook lid van een MMA sportclub in uw dorp. De taliban keurden dit eveneens niet goed en bedreigden u hiervoor via de telefoon. Deze sport heeft u eveneens, net zoals uw job, drie jaar gedaan.

Op 24 juli 2020 heeft u Afghanistan verlaten. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië en Servië naar België waar u aankwam op 7 februari 2021. Op 8 februari 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming (VIB) in.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw inzet voor vrouwenrechten, omwille van het feit dat u de sport MMA beoefende en omdat ze u zullen aanzien als een ongelovige omwille van uw verblijf in het buitenland.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een foto van u tijdens de uitoefening van uw sport, een medisch attest, drie originele certificaten die te maken hebben met uw sport, een origineel certificaat van uw tijd in de jeugdraad, formulieren (1 OG en 4 kopieën) die u had omdat u een uitkering kreeg van de Afghaanse overheid, drie originele dreigbrieven van de taliban en de originele enveloppe waarmee u de documenten toegestuurd kreeg. Op 16 november 2021 maakte uw advocaat uw opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u de taliban vreest omdat u actief opkwam voor vrouwenrechten. Daarnaast vreest u ook de taliban omdat u de gevechtssport MMA beoefende. Ook vreest u de taliban bij terugkeer omdat ze u zullen aanzien als een ongelovige doordat u in het buitenland verbleven bent.

Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongelooftwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante

tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo dient vooreerst vastgesteld te worden dat uw verklaringen omtrent het werk dat u deed als civiele activist die opkwam voor vrouwenrechten, tevens de aanleiding van uw problemen, eerder vaag waren. Zo wist u slechts te vertellen dat u actief was bij de civil society van Logar. Specifiek werkte u voor het publieksonderwijs met als doel meisjes naar school krijgen zodat ze zouden studeren. U vond dat de gemeenschap nood had aan vrouwelijke dokters, ingenieurs en leerkrachten. U wilde niet dat hetgeen wat al bereikt was in de afgelopen twintig jaar verloren ging. Telkens wanneer u ongeschoolde meisjes zag stoorde u dat. Daarom deed u dit werk vrijwillig en dit drie jaar lang. U nam zes dorpen voor uw rekening, waarin vier scholen lagen, en sprak met de ouderen, mollahs en maliks (dorpshoofden) van de dorpen. Daarnaast sprak u ook met de vaders van meisjes om ze aan te moedigen met als doel hun dochter naar school te laten gaan. U ging eveneens naar de scholen om de meisjes die er al zaten aan te moedigen om te blijven gaan (CGVS, p. 10, 15).

Om uw verbondenheid met de organisatie en het schoolwezen aan te kunnen tonen werd u door het CGVS gevraagd of u de naam L. S. kende. Hij kwam in opspraak bij een schandaal waarbij bekend gemaakt werd dat er seksueel misbruik plaatsvond in verschillende scholen te Logar. De bekendmaking van dit schandaal gebeurde in november 2019, in de periode dat u actief was als civiele activist in meerdere scholen in Logar (CGVS, p. 10). Dit was een schandaal dat heel erg veel media aandacht kreeg in Afghanistan. L. S. was toentertijd hoofd van de lerarenvakbond te Logar (Administratief dossier-Blauwe map, stuk 1). U dacht echter dat hij hoofd was van de FIFA, niet van het voetbal maar van een bepaalde administratie. Welke administratie het precies was wist u echter niet (CGVS, p. 10). Dat iemand die verklaart samen te werken met scholen in Logar, zoals u, de bal volledig mislaat wanneer het over deze invloedrijke persoon gaat is onlogisch. Er kan immers verwacht worden dat u het schandaal zeer goed op de voet gevolgd zou hebben aangezien het uw werk rechtstreeks aanbelangde. Het is namelijk geen goede propaganda, dat kinderen misbruikt werden in scholen, wanneer u mensen probeert te overtuigen om hun dochters naar dergelijke scholen te sturen.

Verder is het ook, niet in het allerm minst, verbazingwekkend dat u nog nooit gehoord had van Y. S. Zij was namelijk het hoofd van Logar's vrouwenraad, in de periode dat u actief was voor de civiele organisatie, en zij vestigde uitdrukkelijk de aandacht op het feit dat vrouwen en meisjes empowered moeten worden in de provincie Logar door ze toegang te verlenen tot het onderwijs en de arbeidsmarkt (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2). Ze deed dus eigenlijk op een manier hetzelfde als u binnen dezelfde provincie en daarenboven nog eens gedurende dezelfde periode. Het enige verschil is dat zij een groter bereik had dan u. Dat u verklaarde haar niet te kennen is dus geheel onlogisch. Temeer het eigenlijk logisch geweest zou zijn mocht u uw werk ook verricht hebben in naam van de vrouwenraad van Logar. Het doel daarvan sluit namelijk veel dichter aan bij uw gedachtegoed. Dat u überhaupt nog nooit van de organisatie, zijnde Logar's vrouwenraad, gehoord had houdt bijgevolg geen steek (CGVS, p. 11). Uw werk overlapte namelijk met het werk dat zij deden en dit binnen dezelfde regio. Het ontbeert dan ook alle logica dat u, een persoon die beweert drie jaar actief geweest te zijn als civiele activist voor vrouwenrechten in Logar, nog nooit gehoord hebt van Y. S. en van Logar's vrouwenraad, een mensenrechtenorganisatie, die quasi dezelfde doelstellingen had als u en dit binnen dezelfde regio en gedurende dezelfde periode. Voorgaande vaststellingen doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde activiteiten.

U wist wie wel aan het hoofd van de civiele organisatie stond, namelijk Dr. M. M. M., en u wist ook dat hij bekend gemaakt had dat er seksueel misbruik plaatsvond in de scholen te Logar (CGVS, p. 11). Dat u dit wist is an sich niet doorslaggevend om aan te tonen dat u actief was voor de civil society organisatie van Logar. Dit was namelijk een zeer groot schandaal dat doorheen gans Afghanistan de nodige media-aandacht gekregen heeft (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1).

Daarnaast dient nog aangestipt te worden dat u tal van originele documenten kon neerleggen maar niks kon neerleggen dat aantoonde dat u werkelijk een activist voor vrouwenrechten en promotor van onderwijs voor vrouwen was. U beweert dat dergelijke certificaten, om uw eigenlijke werkzaamheden voor de civil society aan te tonen, ook bestaan (CGVS, p. 6). Dat u deze documenten, om het CGVS te overtuigen van uw profiel, thuis achterliet toen jullie moesten wegvlugten is weinig aannemelijk. Het houdt bovendien ook weinig steek dat deze niet naar u toegezonden konden worden. U verklaarde namelijk dat ze gewoon in uw huis te Porak liggen (CGVS, p. 4). Uw vier paternale ooms wonen nog in uw dorp. Uw maternale oom woont op 500m van uw dorp in een ander dorp (CGVS, p. 13). Dit toont aan dat het dus perfect mogelijk was voor één van uw ooms om naar uw huis in Porak te gaan om deze documenten op te halen. Hiermee geconfronteerd verklaarde u echter niet veel contact te hebben met hen en dat hun huis ver weg is van uw huis (CGVS, p. 13). U moet er echter op gewezen worden dat dit geen afdoende antwoord biedt aangezien familiebanden zeer belangrijk zijn binnen Afghanistan en u verklaarde dat ze in hetzelfde dorp wonen waardoor u zichzelf tegensprekt wanneer u zegt dat het te

ver is. Dat er geen poging ondernomen werd om deze documenten nadien nog te bemachtigen doet vermoeden dat ze, in tegenstelling tot wat u beweert, niet bestaan.

Uit het voorgaande komt duidelijk naar voren dat het Commissariaat-generaal sterke twijfels heeft over het door u voorgehouden profiel, namelijk dat u actief was als vrouwenactivist in Afghanistan. Het spreekt bijgevolg voor zich dat deze twijfels met zich meebrengen dat er weinig tot geen geloof gehecht kan worden aan de feiten die er onlosmakelijk mee verbonden zijn. Er zijn echter nog meerdere vaststellingen die een smet werpen op de geloofwaardigheid van uw relaas.

Zo dienen onder meer ernstige vragen gesteld te worden over uw verklaringen omtrent het gedrag dat u stelde in Afghanistan. Uw verklaringen kunnen immers werkelijk niet overtuigen. U verklaarde namelijk dat u steeds negatieve reacties kreeg van de taliban en bedreigingen ontving. U negeerde het en bleef verder werken. Hoewel het op zich al weinig waarschijnlijk is dat u onder dergelijke dreiging verder zou zijn gegaan met uw vermeende werkzaamheden, beweert u dat u ermee doorging. Op een dag probeerden de taliban u echter te doden. U had echter veel geluk want u overleefde deze aanval en na een lange tijd in het ziekenhuis gelegen te hebben werkte u vervolgens nog twee jaar, in het geheim, in uw dorp (CGVS, p. 15, 17). Dat u opnieuw verderging met uw activiteiten na wat u meegemaakt had is merkwaardig. U beseftte namelijk dat u geluk gehad hebt en dus een tweede kans kreeg. U beseftte daarnaast ook dat u een bepaalde verantwoordelijkheid had als het hoofd van het gezin aangezien uw vader ouder werd en u de enige zoon bent (CGVS, p. 17). Dat u dus opnieuw besloot om verder te werken, en uw leven in de waagschaal wierp voor iets waarmee u niks verdiende, louter omdat u het uw doel vond als moslim en Afghaan is weinig aannemelijk. Aangezien u zagezegd toch verder ging met uw werk moet u gedacht hebben dat u het verborgen kon houden voor de taliban. Daarom deed u uw werk in het geheim (CGVS, p. 17). Echter blijkt uit uw verklaringen dat dit toch niet zo onopvallend gebeurde. Zo had u één op één ontmoetingen met de vaders van dochters maar in een land waar de taliban veel sympathisanten hebben is dat hoe dan ook zeer risicovol. U kon namelijk niet weten wie een onbekende vader, die zijn dochter niet naar school stuurt, steunt. Sterker nog, dat hij zijn dochter(s) al niet naar school stuurt is misschien een indicatie dat hij meer sympathie heeft voor de conservatieve ideeën van de taliban. Bovendien zegt u zelf dat de taliban overal informanten hebben (CGVS, p.16). Het is daarenboven ook niet echt subtiel om met cursusblokken in de handen te voet naar scholen te wandelen (CGVS, p. 17). De kans dat u wordt opgemerkt door een lid van de taliban op dat moment is zeer groot, u beaamt het zelf dat ze u op die momenten zagen lopen (CGVS, p.16). Het hoeft bijgevolg weinig betoog dat deze door u geschetste context niet kan overtuigen. Deze en voorgaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Uw verklaringen omtrent het gedrag dat uw ouders stelden passen eveneens niet binnen een logisch geheel. Zo was u reeds aangevallen in het verleden en toen de taliban erachter gekomen waren dat u toch uw activiteiten verdergezet had leverden ze brieven bij u thuis af (CGVS, p. 15). Uw ouders hielden deze brieven echter verborgen voor u (CGVS, p. 17). Nochtans zijn dit brieven die u persoonlijk aanbelangen aangezien u erin met de dood bedreigd wordt (Administratief dossier – Groene map, stuk 8, stuk 10). Dat uw ouders het bestaan van deze brieven werkelijk zouden verzwijgen voor u houdt geen steek. U was namelijk al volwassen en telkens u buitenkwam liep u het risico om meegenomen of gedood te worden door de taliban. Het kan niet overtuigen dat uw ouders geen voorzorgsmaatregelen genomen zouden hebben indien er echt bedreigingen waren. Het was namelijk niet enkel uw leven dat op het spel stond maar eveneens dat van hen. Dat u zelfs niet gevraagd hebt waarom ze het verzwegen is eveneens merkwaardig (CGVS, p. 17). Er kan immers verwacht worden dat iemand wil weten waarom zoiets fundamenteel achtergehouden werd. Dat dit bij u klaarblijkelijk niet zo is komt weinig doorleefd over.

Ook uw verklaringen met betrekking tot de gedragingen van de taliban kunnen moeilijk overtuigen. Het is namelijk weinig aannemelijk dat de taliban u drie brieven zouden bezorgen over een tijdspanne van meer dan drie maanden. U werd namelijk al in de eerste brief ter dood veroordeeld (Administratief dossier – Groene map, stuk 10). Waarom ze u dus nog tweemaal zouden waarschuwen is onduidelijk. U was namelijk al tegen hen in gegaan door nog verder te blijven werken. Ook na de eerste brief was u niet gestopt. Ook de tweede brief waarin uw volledige gezin tot ter dood veroordeeld werd kon niet bewerkstelligen dat u stopte met uw activiteiten, of kon uw ouders er niet toe brengen actie te ondernemen. Dat de taliban nog zoveel geduld aan de dag legden is nochtans tegenstrijdig met hun initiële aanval die ze op u uitgevoerd hadden. Toen hadden ze namelijk geen enkele brief gestuurd en door middel van zwaar fysiek geweld aangetoond dat iemand niet zomaar tegen hen ingaat (CGVS, p. 15). Dat de taliban u trouwens meerdere brieven zouden bezorgen wordt des te ongeloofwaardiger gemaakt door het feit dat u weeral twee jaar bezig was met activiteiten die de taliban u voordien reeds verboden hadden (CGVS, p. 15). Het is niet aannemelijk dat u bijna twee jaar ongestoord uw werk en leven kon verderzetten na de aanval op uw persoon. Er kan immers verwacht worden dat de taliban zo snel mogelijk zouden zorgen dat uw activiteiten stopgezet werden van zodra ze erachter kwamen dat u nog actief was. Temeer u liet uitschijnen dat er reeds een voorgeschiedenis was tussen jullie. Dat uw

gezin dan halsoverkop besloot, na het lezen van de derde brief, om onmiddellijk te vertrekken mag, gelet op het eerder gestelde gedrag van uw ouders, ten stelligste verbazen (CGVS, p. 17). De inhoud van de derde brief is namelijk niet erger dan de inhoud van de eerste twee brieven (Administratief dossier – Groene map, stuk 10). Dat uw ouders, na het ontvangen van de twee eerste brieven passief bleven en niks ondernamen, en dan plots bij de derde brief zo radicaal reageerden raakt kant noch wal. Deze en voorgaande bevindingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder bent u er niet in geslaagd om aan te tonen dat u werkelijk aangevallen geweest bent door de taliban. Zo blijkt namelijk uit de derde dreigbrief dat het wel degelijk een poging was om u te doden (Administratief dossier – Groene map, stuk 10). Zelf verklaarde u ook dat ze u probeerden te doden (CGVS, p. 15). Het is echter vreemd dat u enkel verwond werd indien ze de intentie hadden u te doden. Mochten ze u werkelijk hebben willen doden dan kan verwacht worden dat de dader zou afmaken waaraan hij begon. Het houdt an sich al weinig steek dat hij u eerst zou neerschieten in het been om u vervolgens met een mes te steken in de arm (CGVS, p. 16). Als de dader bewust iemand wou doden dan is dit niet de manier om het te doen. U geraakte bovendien buiten bewustzijn waardoor de dader zonder enig verzet had kunnen afmaken waaraan hij begon (CGVS, p. 16). Om te staven dat u persoonlijk aangevallen was door een lid van de taliban legde u verscheidene documenten neer die aantonen dat u recht had op een uitkering en deze kreeg. Uit de vertaling van één van deze documenten kwam echter naar voren dat u betrokken was bij een gevecht tussen de overheidstroepen en hun tegenstanders waardoor u recht had op een uitkering (Administratief dossier – Groene map, stuk 10 – p. 12, 13). Uw verklaringen stemmen met andere woorden niet overeen met de inhoud van de door u neergelegde bewijsstukken waardoor enerzijds de authenticiteit van de bewijsstukken in vraag gesteld wordt alsook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het hoeft weinig betoog dat deze tegenstrijdigheid op fundamentele wijze een smet werpt op de geloofwaardigheid van hoe u de verwondingen opgelopen hebt. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 3). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Wat betreft het (Belgische) medische attest moet worden gesteld dat dit op zich geen sluitend bewijs is voor de feiten en/of omstandigheden die aan de basis zouden liggen van de erin vermelde verwondingen. De arts doet immers vaststelling betreffende de fysieke toestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de medische problemen, hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die er aan de basis van liggen.

Wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw problemen is de desinteresse die u aan de dag legt met betrekking tot uw problemen. Zo heeft u tot op heden nog steeds contact met uw familie en ze stellen het oké. U gaf aan dat ze nog enkele keren opgebeld werden door de taliban na uw vertrek. Er werd gevraagd waar u was en uw gezin geeft telkens aan het niet te weten. Vervolgens kreeg u de vraag gesteld door de Protection Officer of de taliban niet gevraagd hebben waarom uw ouders niet langer in Porak woonden. U weet hier echter niks van aangezien u niet veel over deze zaken, uw problemen, spreekt via de telefoon (CGVS, p. 14). Dit is alweer een weinig overtuigend antwoord aangezien er verwacht kan worden dat een verzoeker zijn problemen ernstig neemt en dus wil weten wat er na zijn vertrek nog gebeurd is. Dat dit bij u niet zo is komt opnieuw weinig doorleefd over. In het licht van het voorgaande dient er ook op gewezen te worden dat de taliban niet enkel u bedreigden maar eveneens uw volledige gezin (Administratief dossier – Groene map, stuk 10). Dat de taliban zich dus geen vragen zouden stellen over het feit dat uw gezin niet langer in Porak woont is weinig waarschijnlijk. Dat de taliban bovendien zouden geloven dat uw familie geen idee heeft waar u bent is eveneens weinig aannemelijk. Dat de taliban tot op heden, na hun inname van Afghanistan, nog niet langs gekomen zijn bij uw ouders hun huis is ook onlogisch (CGVS, p. 18). Het voorgaande doet verdere twijfels rijzen over het bestaan van uw vrees. Er kan immers verwacht worden dat uw familie ook vervolgd zou worden door de taliban aangezien ze even schuldig zijn aan het negeren van hun eisen zoals u.

Het voorgaande wijst er bovendien ook op dat uw vader niet geviseerd wordt door de taliban omwille van zijn vroegere werk als ambtenaar, zijnde chauffeur voor de gemeente (CGVS, p. 12, 22). Mochten de taliban werkelijk een probleem gehad hebben met het werk dat hij vroeger had dan zouden ze zeker langskomen bij uw vader thuis of naar hem informeren bij andere familieleden, in casu quod non.

U heeft het CGVS er dus niet van kunnen overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft op basis van uw vermeend vrouwenactivisme in Afghanistan.

Dat u een vrees koestert jegens de taliban omdat u MMA-vechter was kan evenmin overtuigen. Hoewel het geen geheim is dat de taliban geen fan zijn van MMA dient gesteld te worden dat er geen enkele

reden is om aan te nemen dat u persoonlijke vervolging moet vrezen. U was namelijk nog zeer jong toen u actief was als MMA-vechter en desondanks het feit dat u verklaarde toernooien gewonnen te hebben moet ook aangestipt worden dat u enkel vocht in Logar provincie (CGVS, p. 5). U heeft nooit deelgenomen aan grote toernooien die plaatsvonden in Kaboel of buiten Afghanistan. Ook wanneer uw naam gezocht werd op het internet, tussen lijstjes van Afghaanse MMA-vechters, werd deze niet teruggevonden. Dat bekende Afghaanse MMA-vechters met tal van tatoos en andere zaken die eventueel kunnen gepercipieerd kunnen worden als ingaand tegen de islam onder bepaalde omstandigheden vervolging kunnen vrezen is misschien mogelijk aangezien deze als voorbeeld gesteld kunnen worden door de taliban. Dat u, een onbekende MMA-vechter, vervolging moet vrezen bij terugkeer is niet het geval. U heeft namelijk niet hard kunnen maken dat u werkelijk bedreigingen ontving door de taliban omwille van uw deelname aan MMA. Zo wordt er in de brieven niet gesproken over het feit dat ze u vervolgen omwille van het feit dat u MMA deed. Dat u hiervoor bedreigd werd in persoon en via de telefoon kan niet overtuigen (CGVS, p. 18). Het houdt namelijk geen steek dat ze u dreigbrieven zouden sturen omwille van uw werkzaamheden als civiele activist maar dat ze er dan niet aan zouden denken om in diezelfde brieven eveneens uw sportactiviteiten aan de kaak te stellen zo ze daar aanstoot aan zouden nemen. Uw verklaringen hieromtrent zijn louter en alleen blote beweringen. Dat u trouwens al die jaren de sport hebt kunnen beoefenen, zelfs toen u zogezegd bedreigingen ontving, doet bovendien op fundamentele wijze afbreuk de geloofwaardigheid van uw vrees. In het licht van het voorgaande kan er daarom ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat de taliban u persoonlijk zouden viseren omwille van het feit dat u ooit MMA deed. Dat u bij een terugkeer niet langer de mogelijkheid zal hebben om MMA als sport te beoefenen volstaat niet om in aanmerking te komen voor een verblijfsstatuut. Dat u niet langer de sport zal mogen beoefenen is namelijk geen schending van een fundamenteel recht.

Hoewel u verder ook nog stelt dat de taliban Afghanen die in Europa verbleven hebben viseert (CGVS, p. 15-16), dient te worden vastgesteld dat dit louter een bewering betreft die u niet in concreto staft. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. In uw geval haalt u geen elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. (Zie infra)

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 8). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u meerdere veilige landen bent gepasseerd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 32; CGVS, p. 20) zonder een VIB in te dienen. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen. Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van (betrouwbare) documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen bovenstaande beoordeling niet ombuigen. Een kopie van uw taskara is slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De enveloppe waarmee u de documenten toegestuurd kreeg en het certificaat van de jeugdraad staan volledig los van de door u beweerde vrees. Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 15 november 2021 evenmin in staat zijn om de beoordeling van je verzoek om te buigen. Uw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. (Administratief dossier – Groene map, stuk 9).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot

een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel

burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige

schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, eveneens algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Vooreerst betoogt verzoeker op theoretische wijze dat de beoordeling van zijn verklaringen op objectieve, onpartijdige en nauwgezette wijze dient te verlopen. Verzoeker stelt hierbij niet akkoord te zijn met de weigeringsmotieven van verweerder en bespreekt op omstandige wijze de plausibiliteitsbeoordeling. Hierna tracht verzoeker de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

Vervolgens wijst hij op omvattende wijze op het gebrek aan informatie inzake de huidige situatie in Afghanistan.

Voorts bespreekt hij op omstandige wijze zijn risicoprofiel waarbij hij onder meer wijst op het risico als civiel activist, het risico omwille van een affiliatie met de Afghaanse overheid, het risico omwille van een (toegeschreven) verwestering, met daarbij stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting waarbij nader wordt ingegaan op de aanwijzingen van de beschermingsnood na de machtsovername door de taliban, en een gebrekkig onderzoek naar het risico omwille van toegeschreven verwestering wordt benadrukt.

Vervolgens zet hij op theoretische wijze het leven onder talibanbewind uiteen. Verder beklemt toont hij op omstandige wijze de reisrestricties.

Voorts bespreekt hij de NRF en ISKP.

Tot slot haalt verzoeker op theoretische wijze de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan aan.

Doorheen zijn verzoekschrift citeert verzoeker fragmenten uit en refereert hij naar algemene landeninformatie, persartikels, academische literatuur, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- een foto van verzoekers certificaat als civiel activist geldig van 1 februari 2018 tot 1 februari 2019;
- een foto van een document zonder (beëdigde) vertaling.

2.2.2. Op 7 december 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een eerste aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.

2.2.3. Verzoeker brengt op 11 december 2023 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd.

- een powerpoint-presentatie van het UNHCR-rapport "International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan" van november 2022;
- een getuigenverklaring van 23 oktober 2023 van N. D. W., "Assistant Operations Manager" bij G. L. B.;
- verzoekers 'individuele rekening' van 27 november 2023 voor een periode van mei 2023 tot november 2023;
- verzoekers 'individuele rekening' van 2022;
- verzoekers 'individuele rekening' voor een periode van januari 2023 tot maart 2023;
- een foto van een uitnodigingsbrief van atlas voor een afspraak;
- een foto van een getuigenverklaring van 4 december 2023;
- een kopie van een getuigenverklaring van 25 oktober 2023 van M. V. B., "Onsite consulente" G. L.;
- een foto van een getuigenverklaring van 5 december 2023 van M. T., teamleader bij G. L.;
- een foto van een getuigenverklaring van N. J. en M. D., het bestuur van "the dragons deurne";
- een foto van de steunlijst van "the dragons deurne" ondertekend door C. K., V. B., K. I., H. K., F. H., S. L., R. B., B. S., M. A., G. M., F., O.;
- verschillende foto's van verzoeker;
- een screenshot van een getuigenverklaring van C. C.;
- een kopie van een getuigenverklaring van 4 december 2023 van S. M.;
- een screenshot van een getuigenverklaring van 4 december 2023 van T. C.;
- een foto van een getuigenverklaring van december 2023 van M. D. B.;
- een foto van een getuigenverklaring van 3 december 2023 van Z. N.;
- een foto van een document "Diploma Championship" zonder (beëdigde) vertaling;
- een foto van een document "Sadat Fighting Championship" zonder (beëdigde) vertaling;
- e-mailverkeer tussen 8 februari 2023 en 17 april 2023 met S. C. tewerkgesteld bij FOD Buitenlandse zaken;
- een attest van de Afghaanse ambassade in Brussel van 2 mei 2023.

2.2.4. Op 18 december 2023 brengt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een tweede aanvullende nota bij waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.
- EUAA, "Afghanistan-Country Focus" van december 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een

beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban omwille van onder meer zijn werkzaamheden als civiel activist (vrijwilliger) en tevens omwille van zijn profiel als MMA-vechter.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.4.2. Aangaande verzoekers voorgehouden profiel als civiel activist motiveert verweerder in de eerste plaats op goede gronden:

"Zo dient vooreerst vastgesteld te worden dat uw verklaringen omtrent het werk dat u deed als civiele activist die opkwam voor vrouwenrechten, tevens de aanleiding van uw problemen, eerder vaag waren. Zo wist u slechts te vertellen dat u actief was bij de civil society van Logar. Specifiek werkte u voor het publieksonderwijs met als doel meisjes naar school krijgen zodat ze zouden studeren. U vond dat de gemeenschap nood had aan vrouwelijke dokters, ingenieurs en leerkrachten. U wilde niet dat hetgeen wat al bereikt was in de afgelopen twintig jaar verloren ging. Telkens wanneer u ongeschoolde meisjes zag stoorde u dat. Daarom deed u dit werk vrijwillig en dit drie jaar lang. U nam zes dorpen voor uw rekening, waarin vier scholen lagen, en sprak met de ouderen, mollahs en maliks (dorpshoofden) van de dorpen. Daarnaast sprak u ook met de vaders van meisjes om ze aan te moedigen met als doel hun dochter naar school te laten gaan. U ging eveneens naar de scholen om de meisjes die er al zaten aan te moedigen om te blijven gaan (CGVS, p. 10, 15). Om uw verbondenheid met de organisatie en het schoolwezen aan te kunnen tonen werd u door het CGVS gevraagd of u de naam L. S. kende. Hij kwam in opspraak bij een schandaal waarbij bekend gemaakt werd dat er seksueel misbruik plaatsvond in verschillende scholen te Logar. De bekendmaking van dit schandaal gebeurde in november 2019, in de periode dat u actief was als civiele activist in meerdere scholen in Logar (CGVS, p. 10). Dit was een schandaal dat heel erg veel media aandacht kreeg in Afghanistan. L. S. was toentertijd hoofd van de lerarenvakbond te Logar (Administratief dossier- Blauwe map, stuk 1). U dacht echter dat hij hoofd was van de FIFA, niet van het voetbal maar van een bepaalde administratie. Welke administratie het precies was wist u echter niet (CGVS, p. 10). Dat iemand die verklaart samen te werken met scholen in Logar, zoals u, de bal volledig mislaat wanneer het over deze invloedrijke persoon gaat is onlogisch. Er kan immers verwacht worden dat u het schandaal zeer goed op de voet gevolgd zou hebben aangezien het uw werk rechtstreeks aanbelangde. Het is namelijk geen goede propaganda, dat kinderen misbruikt

werden in scholen, wanneer u mensen probeert te overtuigen om hun dochters naar dergelijke scholen te sturen. Verder is het ook, niet in het allerm minst, verbazingwekkend dat u nog nooit gehoord had van Y. S.. Zij was namelijk het hoofd van Logar's vrouwenraad, in de periode dat u actief was voor de civiele organisatie, en zij vestigde uitdrukkelijk de aandacht op het feit dat vrouwen en meisjes empowered moeten worden in de provincie Logar door ze toegang te verlenen tot het onderwijs en de arbeidsmarkt (Administratief dossier - Blauwe map, stuk 2). Ze deed dus eigenlijk op een manier hetzelfde als u binnen dezelfde provincie en daarenboven nog -eens gedurende dezelfde periode. Het enige verschil is dat zij een groter bereik had dan u. Dat u verklaart haar niet te kennen is dus geheel onlogisch. Temeer het eigenlijk logisch geweest zou zijn mocht u uw werk ook verricht hebben in naam van de vrouwenraad van Logar. Het doel daarvan sluit namelijk veel dichter aan bij uw gedachtegoed. Dat u überhaupt nog nooit van de organisatie, zijnde Logar's vrouwenraad, gehoord had houdt bijgevolg geen steek (CGVS, p. 11). Uw werk overlapt namelijk met het werk dat zij deden en dit binnen dezelfde regio. Het ontbeert dan ook alle logica dat u, een persoon die beweert drie jaar actief geweest te zijn als civiele activist voor vrouwenrechten in Logar, nog nooit gehoord hebt van Y. S. en van Logar's vrouwenraad, een mensenrechtenorganisatie, die quasi dezelfde doelstellingen had als u en dit binnen dezelfde regio en gedurende dezelfde période. Voorgaande vaststellingen doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde activiteiten. U wist wie wel aan het hoofd van de civiele organisatie stond, namelijk Dr. M. M. M., en u wist ook dat hij bekend gemaakt had dat er seksueel misbruik plaatsvond in de scholen te Logar (CGVS, p. 11). Dat u dit wist is an sich niet doorslaggevend om aan te tonen dat u actief was voor de civil society organisatie van Logar. Dit was namelijk een zeer groot schandaal dat doorheen gans Afghanistan de nodige media-aandacht gekregen heeft (Administratief dossier - Blauwe map, stuk 1)."

Verzoeker betoogt dat hij niet inziet waarom zijn verklaringen als vaag worden omschreven. Hij benadrukt dat hij namelijk elke vraag van verweerder uitgebreid beantwoord heeft, hij veel details, data, de namen van de scholen en dorpen waarin hij werkte en van zijn leiders heeft kunnen geven. Verzoeker betoogt dat indien verweerder aanvullende specifieke informatie over zijn activiteiten had willen weten, hij deze informatie had moeten vragen. Verzoeker benadrukt dat in de notities van zijn persoonlijk onderhoud men duidelijk kan bemerken dat hij elke vraag kon beantwoorden met voldoende uitleg. Verzoeker meent dat hij enkel de naam 'Y. S.', het hoofd van Logar's vrouwenraad, niet kende. Hij repliceert dat hij over 'L. S.' wel heeft kunnen aangeven dat hij het hoofd was van een bepaalde administratie, maar niet specifiek van de lerarenvakbond in Logar. Verder betoogt hij dat hij wel de namen 'M.A.E.', en 'M.M.M.' kende. Verzoeker stelt dat verweerder wel zeer onredelijk handelt door te oordelen dat hij niet actief was voor de civil society in Logar. Verzoeker benadrukt hierbij dat de organisatie waarvoor hij vrijwillig werkte, de civil society van Logar ("*Logar Madani tolani*"), lokaal werkte en deze organisatie niet gelinkt was aan de overheid en ze geen overheidssteun kregen. Bovendien beklemtoont verzoeker dat hij slechts aan een project met vier scholen in de sectie onderwijs van de organisatie in zes dorpen werkte en het dus niet compleet onlogisch is dat hij niet op de hoogte is van alle grote namen in het onderwijs- en activisme-milieu.

Door louter te volharden in zijn verklaringen op het CGVS en de neergelegde documenten te benadrukken kan verzoeker geenszins voorgaande pertinente bevindingen ontkrachten. Evenmin kan verzoeker zijn gebrekkige verklaringen afdoende verschonen door te benadrukken dat hij lokaal werkte en er geen overheidssteun was zodat het niet compleet onlogisch is dat hij niet op de hoogte is van alle grote namen in het onderwijs- en activisme-milieu. Immers wijst de Raad erop dat van verzoeker in de door hemzelf geschetste context redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij nauwkeurige, gedetailleerde en doorleefde verklaringen aflegt over zaken die rechtstreeks verband houden met zijn vluchtrelaas en met zijn werkzaamheden waardoor hij vervolging vreest, in casu over belangrijke figuren die gelinkt zijn aan zijn werkzaamheden als civiel activist nu verzoeker stelde liefst drie jaar als vrijwilliger, uit een oprechte overtuiging, actief te zijn geweest binnen de civil society van Logar omdat hij ongeschoolden wilde helpen en er (buiten zijn activiteiten als MMA-vechter) geen andere professionele werkzaamheden op nahield.

Daarnaast wordt samen met de commissaris-generaal aangestipt dat verzoeker tal van originele documenten kon neerleggen maar niks kon neerleggen dat aantoonde dat hij werkelijk een activist voor vrouwenrechten en promotor van onderwijs voor vrouwen was. In de bestreden beslissing wordt terecht aangehaald:

"U beweert dat dergelijke certificaten, om uw eigenlijke werkzaamheden voor de civil society aan te tonen, ook bestaan (CGVS, p. 6). Dat u deze documenten, om het CGVS te overtuigen van uw profiel, thuis achterliet toen jullie moesten wegvlugten is weinig aannemelijk. Het houdt bovendien ook weinig steek dat deze niet naar u toegezonden konden worden. U verklaarde namelijk dat ze gewoon in uw huis te Porak liggen (CGVS, p. 4). Uw vier paternale ooms wonen nog in uw dorp. Uw maternale oom woont op 500m van uw dorp in een ander dorp (CGVS, p. 13). Dit toont aan dat het dus perfect mogelijk

was voor één van uw ooms om naar uw huis in Porak te gaan om deze documenten op te halen. Hiermee geconfronteerd verklaarde u echter niet veel contact te hebben met hen en dat hun huis ver weg is van uw huis (CGVS, p. 13). U moet er echter op gewezen worden dat dit geen afdoende antwoord biedt aangezien familiebanden zeer belangrijk zijn binnen Afghanistan en u verklaarde dat ze in hetzelfde dorp wonen waardoor u zichzelf tegensprekt wanneer u zegt dat het te ver is. Dat er geen poging ondernomen werd om deze documenten nadien nog te bemachtigen doet vermoeden dat ze, in tegenstelling tot wat u beweert, niet bestaan."

Verzoeker repliceert dat hij een origineel certificaat van de jeugdraad voorgelegd heeft waarin zijn activisme letterlijk vermeld wordt. Hij betoogt dat hij hierin namelijk bedankt wordt voor zijn activiteiten als civiele activist. Verzoeker beklemtoont verder dat hij hieromtrent nog aanvullende stukken kan voorleggen. Hij wijst hierbij op zijn werkbadge en een verklaring van zijn overste.

Inzake de werkbadge en verklaring van verzoekers overste zoals toegevoegd aan het verzoekschrift, moet de Raad er evenwel op wijzen dat deze slechts foto's betreffen waardoor hieraan slechts een beperkte bewijswaarde kan worden gehecht en daarenboven uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is daar corruptie wijdverspreid is bij het verkrijgen van documenten en veel valse Afghaanse documenten ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn waardoor Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben. Bovendien stelt de Raad vast dat de neergelegde foto van verzoekers werkbadge niet geheel overeenstemt met verzoekers verklaringen nu deze foto slechts een periode vermeldt van 1 februari 2018 tot 1 februari 2019 terwijl verzoeker aangaf drie jaar bij dezelfde organisatie te hebben gewerkt als vrijwilliger.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog bijkomend op dat hoewel in het verzoekschrift werd aangegeven dat er middels een aanvullende nota nog een beëdigde vertaling zou bijgebracht worden van wat een verklaring van verzoekers overste zou zijn, dit ter staving van zijn werkzaamheden als civiele activist in Afghanistan, verzoeker hiertoe in gebreke is gebleven zodat de Raad de inhoud van dit document niet kan nagaan en hieruit geenszins objectief kan blijken dat verzoeker daadwerkelijk werkzaam was als civiel activist voor de civil society van Logar.

Inzake het origineel certificaat van de jeugdraad van Logar (deel van het ministerie van informatie en cultuur) waarin algemeen verzoekers activisme wordt vermeld (namelijk zijn diensten in civiele activiteiten, uitbreiding van de cultuur van rechtszoekenden onder de jeugd van de provincie Logar), moet de Raad vaststellen dat hierin niet specifiek gewag wordt gemaakt van verzoekers voorgehouden werkzaamheden als een vrijwillige maatschappelijke werker voor de civil society van Logar waarover verzoeker overigens stelde dat deze niet behoort tot de overheid en zelfs geen overheidssteun kreeg (persoonlijk onderhoud, p. 11, p. 21) zodat dit overheidscertificaat geen afdoende verband houdt met de vluchtmotieven van verzoeker die immers uitdrukkelijk verklaarde Afghanistan te hebben verlaten wegens problemen met de taliban wegens zijn werkzaamheden bij de civil society van Logar (alsook wegens zijn MMA-activiteiten).

Gelet op het voorgaande heeft ook de Raad sterke twijfels over het door verzoeker voorgehouden profiel, namelijk dat hij actief was als vrouwenactivist in Afghanistan. Verzoekers verwijzingen naar algemene informatie omtrent dit risicoprofiel is in casu dan ook niet dienstig.

Daar verzoeker niet weet te overtuigen in Afghanistan als civiel activist werkzaam te zijn geweest, kan er weinig tot geen geloof gehecht worden aan de feiten die er onlosmakelijk mee verbonden zijn. Er zijn echter nog meerdere vaststellingen die een smet werpen op de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Zo oordeelt verweerder terdege aangaande verzoekers gedrag in Afghanistan:

"Zo dienen onder meer ernstige vragen gesteld te worden over uw verklaringen omtrent het gedrag dat u stelde in Afghanistan. Uw verklaringen kunnen Immers werkelijk niet overtuigen. U verklaarde namelijk dat u steeds negatieve reacties kreeg van de taliban en bedreigingen ontving. U negeerde het en bleef verder werken. Hoewel het op zich al weinig waarschijnlijk is dat u onder dergelijke dreiging verder zou zijn gegaan met uw vermeende werkzaamheden, beweert u dat u ermee doorging. Op een dag probeerden de taliban u echter te doden. U had echter veel geluk want u overleefde deze aanval en na een lange tijd in het ziekenhuis gelegen te hebben werkte u vervolgens nog twee jaar, in het geheim, in uw dorp (CGVS, p. 15, 17). Dat u opnieuw verderging met uw activiteiten na wat u meegemaakt had is merkwaardig. U besepte namelijk dat u geluk gehad hebt en dus een tweede kans kreeg. U besepte daarnaast ook dat u een bepaalde verantwoordelijkheid had als het hoofd van het gezin aangezien uw vader ouder werd en u de enige zoon bent (CGVS, p. 17). Dat u dus opnieuw besloot om verder te werken, en uw leven in de waagschaal wierp voor iets waarmee u niks verdiende, louter omdat u het uw doel vond als moslim en Afghaan is weinig aannemelijk. Aangezien u zogezegd toch verder ging met uw werk moet u gedacht hebben dat u het verborgen kon houden voor de taliban. Daarom deed u uw werk in het geheim (CGVS, p. 17). Echter blijkt uit uw verklaringen dat dit toch niet zo onopvallend gebeurde. Zo had u één op één ontmoetingen met de vaders van dochters maar in een land waar de taliban veel

sympathisanten hebben is dat hoe dan ook zeer risicovol. U kon namelijk niet weten wie een onbekende vader, die zijn dochter niet naar school stuurt, steunt. Sterker nog, dat hij zijn dochter(s) al niet naar school stuurt is misschien een indicatie dat hij meer sympathie heeft voor de conservatieve ideeën van de taliban. Bovendien zegt u zelf dat de taliban overal informanten hebben (CGVS, p.16). Het is daarenboven ook niet echt subtiel om met cursusblokken in de handen te voet naar scholen te wandelen (CGVS, p. 17). De kans dat u wordt opgemerkt door een lid van de taliban op dat moment is zeer groot, u beaamt het zelf dat ze u op die momenten zagen lopen (CGVS, p. 16). Het hoeft bijgevolg weinig betoog dat deze door u geschetste context niet kan overtuigen. Deze en voorgaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.”

Verzoeker benadrukt dat hij als sociaal activist bereid was om te strijden met zijn leven, ook al nam hij het risico hiervoor te sterven. Hij benadrukt dat hij hiervoor dus ook officieel bedankt werd door middel van een certificaat van de jeugdraad van Logar. Voorts meent hij dat hij zijn activiteiten aangepast heeft na het incident op 10 maart 2019. Verzoeker stelt dat hij ten eerste enkele maanden rust nam in het ziekenhuis en hij thuis al zijn activiteiten voorlopig stopzette. Verzoeker betoogt dat hij na een tijdje zijn activiteiten in het geheim verderzette, in de mate van het mogelijke. Hij beklemtoont dat hij bijvoorbeeld geen publieke bezoeken meer ondernam met de mollah en malik en hij minder scholen bezocht en slechts één op één ontmoetingen had met de vaders, in de plaats van ontmoetingen in grotere groepen. Verzoeker stelt dat hij bijgevolg zijn activiteiten subtiel probeerde verder te zetten. Hij betoogt dat verweerder dan ook geen verdere vragen heeft gesteld over bijvoorbeeld waar deze ontmoetingen plaatsvonden en hoe de cursusblokken naar school werden gedragen en dat deze ontmoetingen in de privésfeer plaatsvonden en dat het dan ook relevant is dat deze cursusblokken in een rugzak werden gedragen.

Verzoeker kan allerm minst overtuigen. Immers volhardt hij louter in zijn verklaringen zonder valabele elementen bij te brengen die bovenstaande pertinente bevindingen kunnen ontkrachten.

Wat betreft het certificaat van de jeugdraad herhaalt de Raad dat, zoals verweerder later in de bestreden beslissing op correcte wijze motiveert, dat deze geen verband houdt met verzoekers vrijwillige werkzaamheden als civiel activist bij de civil society Logar voor het publieksonderwijs om meisjes te overtuigen te studeren en vrouwenrechten te promoten doch hij geprezen wordt voor zijn diensten in civiele betrekkingen waaronder de uitbreiding van gerechtigheidszoekende cultuur bij de jeugd van de provincie Logar.

Verder kan verzoeker met zijn post-factum nuanceringsen geenszins overtuigen daar hij niet verduidelijkt hoe de ontmoetingen in privésfeer dan verliepen en hoe hij daarbij vaders met sympathie voor en linken met de taliban kon onderscheiden in een regio waar de taliban reeds tien jaar aan de macht waren (persoonlijk onderhoud, p. 8) en het overigens weinig aannemelijk is dat het vervoeren van cursusblokken, zelfs in een rugzak, de taliban niet zouden zijn opgeval len gelet op de door verzoeker geschetste context van reeds ontvangen concrete meerdere bedreigingen.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld aangaande verzoekers verklaringen over het gedrag van zijn ouders:

“Zo was u reeds aangevallen in het verleden en toen de taliban erachter gekomen waren dat u toch uw activiteiten verdergezet had leverden ze brieven bij u thuis af (CGVS, p. 15). Uw ouders hadden deze brieven echter verborgen voor u (CGVS, p. 17). Nochtans zijn dit brieven die u persoonlijk aanbelangen aangezien u erin met de dood bedreigd wordt (Administratief dossier - Groene map, stuk 8, stuk 10). Dat uw ouders het bestaan van deze brieven werkelijk zouden verzwijgen voor u houdt geen steek. U was namelijk al volwassen en telkens u buitenkwam liep u het risico om meegenomen of gedood te worden door de taliban. Het kan niet overtuigen dat uw ouders geen voorzorgsmaatregelen genomen zouden hebben indien er echt bedreigingen waren. Het was namelijk niet enkel uw leven dat op het spel stond maar eveneens dat van hen. Dat u zelfs niet gevraagd hebt waarom ze het verzwegen is eveneens merkwaardig (CGVS, p. 17). Er kan immers verwacht worden dat iemand wil weten waarom zoiets fundamenteel achtergehouden werd. Dat dit bij u klaarblijkelijk niet zo is komt weinig doorleefd over.”

Verzoeker repliceert dat zijn ouders geen problemen voor hem wouden veroorzaken en hem geen druk wouden opleggen. Hij stelt dat zij dachten dat zij de brieven beter geheim moesten houden totdat de situatie echt zou escaleren. Verzoeker benadrukt dat zodra de laatste dreigbrief dan ook arriveerde, met een duidelijke doodsbedreiging, zij hem wel op de hoogte hebben gesteld en het gezin meteen naar Kotubkhel is gevlucht. Verzoeker betoogt dat dit opnieuw verweerders inschattingen zijn van hoe hij en zijn gezin volgens de standaarden van een dossierbehandelaar hadden moeten handelen, zonder dat dit enigszins onderbouwd is. Hij betoogt dat het buikgevoel van verweerder met betrekking tot dit punt niet enkel een niet onderbouwd buikgevoel is maar dit ook volstrekt onredelijk is als standaard. Hij verwijt verweerder kort door de bocht te gaan door zijn gedrag en dat van zijn ouders zo ongenueanceerd te beoordelen.

Verzoeker kan bovenstaande terechte weigeringsmotieven geenszins weerleggen. Immers volhardt hij in zijn verklaringen en biedt zijn betoog geen afdoende verklaring voor de nalatige houding van zijn ouders in de door hemzelf geschetste context, nu verzoeker, die reeds meerderjarig was alsook de oudste en enige zoon, reeds voor het ontvangen van de dreigbrieven aangevallen was door de taliban. Wat betreft het betoog van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Voorts motiveert de commissaris-generaal op terechte wijze dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de gedragingen van de taliban moeilijk kunnen overtuigen:

"Het is namelijk weinig aannemelijk dat de taliban u drie brieven zouden bezorgen over een tijdspanne van meer dan drie maanden. U werd namelijk al in de eerste brief ter dood veroordeeld (Administratief dossier - Groene map, stuk 10). Waarom ze u dus nog tweemaal zouden waarschuwen is onduidelijk. U was namelijk al tegen hen in gegaan door nog verder te blijven werken. Ook na de eerste brief was u niet gestopt. Ook de tweede brief waarin uw volledige gezin tot ter dood veroordeeld werd kon niet bewerkstelligen dat u stopte met uw activiteiten, of kon uw ouders er niet toe brengen actie te ondernemen. Dat de taliban nog zoveel geduld aan de dag legden is nochtans tegenstrijdig met hun initiële aanval die ze op u uitgevoerd hadden. Toen hadden ze namelijk geen enkele brief gestuurd en door middel van zwaar fysiek geweld aangetoond dat iemand niet zomaar tegen hen ingaat (CGVS, p. 15). Dat de taliban u trouwens meerdere brieven zouden bezorgen wordt des te ongeloofwaardiger gemaakt door het feit dat u weeral twee jaar bezig was met activiteiten die de taliban u voordien reeds verboden hadden (CGVS, p. 15). Het is niet aannemelijk dat u bijna twee jaar ongestoord uw werk en leven kon verderzetten na de aanval op uw persoon. Er kan immers verwacht worden dat de taliban zo snel mogelijk zouden zorgen dat uw activiteiten stopgezet werden van zodra ze erachter kwamen dat u nog actief was. Temeer u liet uitschijnen dat er reeds een voorgeschiedenis was tussen jullie. Dat uw gezin dan halsoverkop besloot, na het lezen van de derde brief, om onmiddellijk te vertrekken mag, gelet op het eerder gestelde gedrag van uw ouders, ten stelligste verbazen (CGVS, p. 17). De inhoud van de derde brief is namelijk niet erger dan de inhoud van de eerste twee brieven (Administratief dossier - Groene map, stuk 10). Dat uw ouders, na het ontvangen van de twee eerste brieven passief bleven en niks ondernamen, en dan plots bij de derde brief zo radicaal reageerden raakt kant noch wal. Deze en voorgaande bevindingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."

Verzoeker repliceert dat de taliban bijzonder goed op de hoogte zijn van wie zich waar verplaatst in gebieden onder hun controle. Hij betoogt dat het argument over de dreigbrieven niet dienstig is en verweerder een onredelijke en ongefundeerde standaard hanteert om zijn relaas te beoordelen. Verzoeker tracht vervolgens op theoretische wijze met verwijzing naar algemene informatie de weigeringsmotieven te weerleggen. Hij stelt dat uit de *'night letters'* van de taliban die hij neerlegt en zijn verklaringen over deze brieven blijkt dat de taliban een incrementele werkwijze tegenover hem hanteren waarbij ze eerst telefonische boodschappen overbrengen, en dan deze boodschappen op papier zetten, om hem dan ter dood te bedreigen of te vragen dat hij zich bij hen aanbiedt. Verzoeker besluit dat dit volledig strookt met wat er gekend is over de werkwijze van de taliban. Hij meent dat indien de taliban zouden opereren zoals verweerder presumeert, en direct na de eerste dreigbrief overgaan tot arrestatie of moord, zij dan zelden of nooit via die *'night letters'* zouden werken. Verzoeker benadrukt dat er ook geen steun te vinden is voor een dergelijke hypothese in de objectieve landeninformatie en dit niet strookt met wat gekend is over de werkwijze van de taliban. Hij vervolgt dat verweerder ertoe gehouden is zijn verklaringen te beoordelen aan de hand van de beschikbare objectieve landeninformatie. Verzoeker betoogt dat verweerder er ook toe gehouden is om, indien hij meent dat verzoekers verklaringen plausibiliteit missen, hem hiermee te confronteren en hem opheldering te vragen. Verzoeker besluit dat dit niet is gebeurd.

Verzoekers betoog kan geen ander licht werpen op verweerders pertinente vaststellingen daar hij louter volhardt in zijn verklaringen en verweerders correcte weigeringsmotieven bekritiseert zonder dienstige elementen bij te brengen die deze kunnen ombuigen.

Waar verzoeker de weigeringsmotieven tracht te weerleggen door te refereren naar algemene landeninformatie, wijst de Raad erop dat de geciteerde landeninformatie dateert van 2017 en 2018, aldus ruim voor de in 2020 door verzoeker ontvangen bedreigingen, en de in het verzoekschrift omschreven werkwijzen van de taliban niet stroken met verzoekers verklaringen conform de notities van zijn persoonlijk onderhoud.

Zo wordt in het verzoekschrift met verwijzing naar algemene informatie gewag gemaakt van minstens twee waarschuwingen door de taliban, daarna een eventuele ondervraging door een rechtbank indien niet wordt gehoorzaamd en tot slot een zwarte lijst en executie indien nog steeds niet wordt gehoorzaamd. Daarnaast wordt in het verzoekschrift ook gewezen op eerst telefonische boodschappen die daarna op papier worden gezet om dan de betrokken persoon met de dood te bedreigen of te vragen dat hij zich aanbiedt waarbij dus niet direct na de eerste dreigbrief wordt overgegaan tot arrestatie of moord. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat verzoeker reeds meermaals werd bedreigd in persoon, dat zijn vader telefonisch werd gecontacteerd en dat de taliban hem reeds probeerden te vermoorden voordat hij daarna nog drie dreigbrieven kreeg (persoonlijk onderhoud, p. 15, 16, 17). Verzoeker kan in deze context niet dienstig beweren als zou hij pas met de derde brief ter dood veroordeeld zijn en weet geenszins te overtuigen dat hij na de aangehaalde concrete persoonlijke aanval bijna twee jaar ongestoord zijn werkzaamheden en leven kon verderzetten en daarna toch nog liefst drie dreigbrieven ontving.

Daarnaast stelt de Raad nog vast dat verweerder geenszins wettelijk gehouden is een verzoeker om internationale bescherming te confronteren met zijn weinig aannemelijke verklaringen. De Raad wijst hierbij op artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en stipt aan dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid (laat staan een onaannemelijkheid) waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker hoe dan ook door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal waarbij wordt aangestipt dat hij door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op deze weigeringsmotieven te reageren.

Verder wordt er in de bestreden beslissing op correcte wijze geoordeeld dat verzoeker er niet in geslaagd is aan te tonen dat hij werkelijk is aangevallen door de taliban:

“Zo blijkt namelijk uit de derde dreigbrief dat het wel degelijk een poging was om u te doden (Administratief dossier - Groene map, stuk 10). Zelf verklaarde u ook dat ze u probeerden te doden (CGVS, p. 15). Het is echter vreemd dat u enkel verwond werd indien ze de intentie hadden u te doden. Mochten ze u werkelijk hebben willen doden dan kan verwacht worden dat de dader zou afmaken waaraan hij begon. Het houdt an sich al weinig steek dat hij u eerst zou neerschieten in het been om u vervolgens met een mes te steken in de arm (CGVS, p. 16). Als de dader bewust iemand wou doden dan is dit niet de manier om het te doen. U geraakte bovendien buiten bewustzijn waardoor de dader zonder enig verzet had kunnen afmaken waaraan hij begon (CGVS, p. 16). Om te staven dat u persoonlijk aangevallen was door een lid van de taliban legde u verscheidene documenten neer die aantonen dat u recht had op een uitkering en deze kreeg. Uit de vertaling van één van deze documenten kwam echter naar voren dat u betrokken was bij een gevecht tussen de overheidstroepen en hun tegenstanders waardoor u recht had op een uitkering (Administratief dossier - Groene map, stuk 10 - p. 12, 13). Uw verklaringen stemmen met andere woorden niet overeen met de inhoud van de door u neergelegde bewijsstukken waardoor enerzijds de authenticiteit van de bewijsstukken in vraag gesteld wordt alsook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het hoeft weinig betoog dat deze tegenstrijdigheid op fundamentele wijze een smet werpt op de geloofwaardigheid van hoe u de verwondingen opgelopen hebt. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 3). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Wat betreft het (Belgische) medische attest moet worden gesteld dat dit op zich geen sluitend bewijs is voor de feiten en/of omstandigheden die aan de basis zouden liggen van de erin vermelde verwondingen. De arts doet immers vaststelling betreffende de fysieke toestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de medische problemen, hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die er aan de basis van liggen.”

Verzoeker betoogt dat de taliban hem wel degelijk hebben proberen doden. Hij benadrukt dat hij zoveel bloed verloren had dat hij buiten bewustzijn op de grond lag en hij pas wakker werd in het ziekenhuis. Verzoeker stelt dat hij geen inzage heeft in de beweegredenen van de taliban, maar indien hij net als verweerder moet speculeren, aangeeft dat de taliban hoogstwaarschijnlijk dachten dat hij dood was. Verzoeker beklemtoont dat de vragen die verweerder zich verder stelt bij de woorden ‘gevecht tussen de overheidstroepen en hun tegenstanders’ op één van zijn documenten van uitkering opnieuw totaal

onterecht zijn. Verzoeker betoogt dat hij ervan uitgaat dat dit een standaardzin is van de toenmalige Afghaanse overheid om hun uitkeringen te staven en dat deze zin slechts op één van de documenten staat omtrent de uitkering die werden voorgelegd. Hij stelt dat daaruit kan worden afgeleid dat de overige documenten duidelijk zijn en geen twijfels wekken. Verzoeker betoogt dat verweerder het hem zou verwijten indien hij hierover geen documenten zou hebben voorgelegd en nu hij wel verschillende documenten over dit incident heeft kunnen voorleggen, verweerder zonder veel woorden er aan vuil te maken verwijst naar het befaamde CEDOCA document over de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten en hoge graad van corruptie. Verzoeker benadrukt dat wat hij wel of niet voorlegt, enigszins zal leiden tot een ongegrond verwijt van verweerder. Hij meent dat verweerder dus wel erg ver gaat om te twifelen aan de aanval van 10 maart 2019 terwijl hij hierover duidelijke en logische verklaringen heeft afgelegd en verschillende documenten heeft voorgelegd. Verzoeker meent dat hij niet inziet hoe hij deze aanval op een betere manier had kunnen weergeven.

Verzoekers betoog overtuigt allerminst. Immers volhardt hij wederom louter in zijn verklaringen, en bekritiseert hij de correcte weigeringsmotieven zonder dienstige elementen bij te brengen die hier een ander licht op kunnen werpen. Verzoeker beklemtoont tevens de neergelegde documenten en bekritiseert verweerders inhoudelijke en vormelijke appreciatie doch brengt geenszins valabele argumenten bij die deze concrete beoordeling van de documenten die steun vindt in de beschikbare landeninformatie en de overige stukken van het administratief dossier, kunnen ombuigen.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog benadrukt een kwetsuur te hebben en in de mate dat hij medische problemen zou ondervinden, stipt de Raad aan dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Voor de beoordeling van medische elementen dient een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht te worden aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt daarenboven vast dat verzoeker niet aanvoert laat staan aantoon, dat hij niet verder kan opgevolgd en behandeld worden in Afghanistan waar hij reeds al werd gehospitaliseerd en behandeld (persoonlijk onderhoud, p. 16-17).

Ten slotte moet vastgesteld worden dat verzoeker in casu geenszins aantoon dat hij omwille van medische problemen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontczegd of opzettelijk worden geweigerd.

Vervolgens oordeelt verweerder terdege:

“Wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw problemen is de desinteresse die u aan de dag legt met betrekking tot uw problemen. Zo heeft u tot op heden nog steeds contact met uw familie en ze stellen het oké. U gaf aan dat ze nog enkele keren opgebeld werden door de taliban na uw vertrek. Er werd gevraagd waar u was en uw gezin geeft telkens aan het niet te weten. Vervolgens kreeg u de vraag gesteld door de Protection Officer of de taliban niet gevraagd hebben waarom uw ouders niet langer in Porak woonden. U weet hier echter niks van aangezien u niet veel over deze zaken, uw problemen, spreekt via de telefoon (CGVS, p. 14). Dit is alweer een weinig overtuigend antwoord aangezien er verwacht kan worden dat een verzoeker zijn problemen ernstig neemt en dus wil weten wat er na zijn vertrek nog gebeurd is. Dat dit bij u niet zo is komt opnieuw weinig doorleefd over. In het licht van het voorgaande dient er ook op gewezen te worden dat de taliban niet enkel u bedreigden maar eveneens uw volledige gezin (Administratief dossier - Groene map, stuk 10). Dat de taliban zich dus geen vragen zouden stellen over het feit dat uw gezin niet langer in Porak woont is weinig waarschijnlijk. Dat de taliban bovendien zouden geloven dat uw familie geen idee heeft waar u bent is eveneens weinig aannemelijk. Dat de taliban tot op heden, na hun inname van Afghanistan, nog niet langs gekomen zijn bij uw ouders hun huis is ook onlogisch (CGVS, p. 18). Het voorgaande doet verdere twijfels rijzen over het bestaan van uw vrees. Er kan immers verwacht worden dat uw familie ook vervolgd zou worden door de taliban aangezien ze even schuldig zijn aan het negeren van hun eisen zoals u.”

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad bovenstaande bevindingen tot de zijne.

In samenhang met voorgaande wordt er in de bestreden beslissing op terechte wijze gemotiveerd:

“Het voorgaande wijst er bovendien ook op dat uw vader niet geviseerd wordt door de taliban omwille van zijn vroegere werk als ambtenaar, zijnde chauffeur voor de gemeente (CGVS, p. 12, 22). Mochten

de taliban werkelijk een probleem gehad hebben met het werk dat hij vroeger had dan zouden ze zeker langskomen bij uw vader thuis of naar hem informeren bij andere familieleden, in casu quod non."

Verzoeker repliceert dat verweerder zijn assumptie niet onderbouwt met enige bijkomende informatie of objectieve landeninformatie. Hij benadrukt dat de naam van zijn vader meermaals vermeld staat in de dreigbrieven die hij heeft ontvangen van de taliban. Hieruit kan wel worden afgeleid dat de job van zijn vader ook voor hem een risico inhoudt. Verzoeker betoogt dat zijn vader reeds van gevorderde leeftijd is, rond de 50 jaar oud en hij hierdoor ook met rust gelaten wordt door de taliban. Verzoeker betoogt dat volgens de objectieve landeninformatie personen geaffilieerd met de Afghaanse overheid een gegrond risico op vervolging riskeren of ernstige schade bij terugkeer. Hij stelt dat deze informatie tevens bevestigt dat familie van overheidsofficieren een ernstig risico lopen op vervolging door de taliban. Verzoeker blijft vasthouden aan zijn verklaringen zonder valabele elementen bij te brengen die bovenstaande correcte gevolgtrekkingen die resulteren uit de door hemzelf geschetste context, kunnen weerleggen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers vader slechts éénmaal vernoemd wordt in de dreigbrieven van de taliban en dit wanneer naar verzoeker wordt verwezen als zoon van zijn vader.

Vervolgens stipt de Raad inzake verzoekers vrees voor vervolging omwille van de werkzaamheden van zijn vader, nog aan dat uit de beschikbare landeninformatie waarop de Raad vermag acht te slaan, hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid. De Raad wijst er in dit verband evenwel op dat verzoekers familieleden in Afghanistan geen problemen ondervonden nadat verzoeker Afghanistan verliet en hij niet te kennen gaf dat zij op heden problemen zouden ondervinden met de taliban omwille van het voorgehouden profiel van zijn vader daar verzoeker uitdrukkelijk aangaf dat bij de enkele telefoontjes die zijn familie heeft gekregen, enkel naar hem is gevraagd waarbij dus geen zoektocht blijkt naar de vader zelf (persoonlijk onderhoud, p. 14). Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog waar verzoeker meent dat zijn vader door de taliban met rust gelaten wordt omdat hij van gevorderde leeftijd is, hij hiermee zelf assumpties maakt zonder deze te onderbouwen op algemene landeninformatie waaruit evenwel toch een zekere afdoende interesse blijkt naar profielen zoals verzoekers verzoeker.

Verzoeker maakt zodoende in casu wegens de eerdere beweerde werkzaamheden van zijn vader geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

2.3.4.3. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker niet kan overtuigen een vrees voor vervolging door de taliban te koesteren omwille van zijn profiel als MMA-vechter:

"Hoewel het geen geheim is dat de taliban geen fan zijn van MMA dient gesteld te worden dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat u persoonlijke vervolging moet vrezen. U was namelijk nog zeer jong toen u actief was als MMA-vechter en desondanks het feit dat u verklaarde toernooien gewonnen te hebben moet ook aangestipt worden dat u enkel vocht in Logar provincie (CGVS, p. 5). U heeft nooit deelgenomen aan grote toernooien die plaatsvonden in Kaboel of buiten Afghanistan. Ook wanneer uw naam gezocht werd op het internet, tussen lijstjes van Afghaanse MMA-vechters, werd deze niet teruggevonden. Dat bekende Afghaanse MMA-vechters met tal van tatoos en andere zaken die eventueel kunnen gepercipieerd kunnen worden als ingaand tegen de islam onder bepaalde omstandigheden vervolging kunnen vrezen is misschien mogelijk aangezien deze als voorbeeld gesteld kunnen worden door de taliban. Dat u, een onbekende MMA-vechter, vervolging moet vrezen bij terugkeer is niet het geval. U heeft namelijk niet hard kunnen maken dat u werkelijk bedreigingen ontving door de taliban omwille van uw deelname aan MMA. Zo wordt er in de brieven niet gesproken over het feit dat ze u vervolgen omwille van het feit dat u MMA deed. Dat u hiervoor bedreigd werd in persoon en via de telefoon kan niet overtuigen (CGVS, p. 18). Het houdt namelijk geen steek dat ze u dreigbrieven zouden sturen omwille van uw werkzaamheden als civiele activist maar dat ze er dan niet aan zouden denken om in diezelfde brieven eveneens uw sportactiviteiten aan de kaak te stellen zo ze daar aanstoot aan zouden nemen. Uw verklaringen hieromtrent zijn louter en alleen blote beweringen. Dat u trouwens al die jaren de sport hebt kunnen beoefenen, zelfs toen u zagezegd bedreigingen ontving, doet bovendien op fundamentele wijze afbreuk de geloofwaardigheid van uw vrees. In het licht van het voorgaande kan er daarom ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat de taliban u persoonlijk zouden viseren omwille van het feit dat u ooit MMA deed. Dat u bij een terugkeer niet langer de mogelijkheid zal hebben om MMA als sport te beoefenen volstaat niet om in aanmerking te komen voor een verblijfsstatuut. Dat u niet langer de sport zal mogen beoefenen is namelijk geen schending van een fundamenteel recht."

Verzoeker repliceert dat verweerder voor de duidelijkheid niet twijfelt aan het feit dat hij wel degelijk deze sport heeft uitgeoefend op provinciaal niveau. Hij stelt dat verweerder bovendien toevoegt dat het geen geheim is dat de taliban geen fan zijn van MMA. Verzoeker benadrukt dat verweerder echter vindt dat zijn profiel als 'onbekende MMA-vechter' niet volstaat om een vrees te koesteren. Hij stelt dat hij deze sport uitoefent sinds zijn kindertijd en hij steeds in de club in Porak gesport heeft en werd benoemd als tweede beste vechter van de club. Verzoeker benadrukt dat hij deelnam aan drie competities op provinciaal niveau en hij ze alle drie won. Hij stelt dat hij tevens aan het oefenen was voor het Afghaans kampioenschap. Verzoeker beklemtoont dat hij dus zeker en vast een bekende MMA-naam was in de provincie Logar en hij daarbij nu ook aan het trainen is voor het Belgisch kampioenschap MMA. Verzoeker maakt de bedenking hoe verweerder dergelijk profiel zo kan minimaliseren. Hij betoogt dat het niet is omdat hij niet wordt gevonden tussen lijstjes van Afghaanse MMA-vechters, waarvan verweerder de bewijzen vergeet toe te voegen aan het administratief dossier en hij dus niet kan toezien op welke lijstjes verweerder zich baseert, dat hij opeens een 'onbekende MMA-vechter' is die niet het doelwit van de taliban zou kunnen uitmaken. Hij wijst erop dat in september 2021 de taliban bovendien MMA verbannen hebben in Afghanistan. Verzoeker betoogt dat alle bovenstaande elementen aantonen dat verweerder op geen enkele wijze zijn verklaringen weerlegt, hij niet aantoonst dat zijn verklaringen of vrees voor vervolging in strijd zijn met de objectieve landeninformatie en verweerder enkel een plausibiliteitsbeoordeling maakt die louter gesteund is op wat hij meent zinnig te vinden. Verzoeker meent dat er absoluut niet wordt aangetoond dat zijn verklaringen plausibiliteit missen. Hij besluit dat de geloofwaardigheidsbeoordeling die verweerder maakt fundamenteel gebrekkig en hoogst subjectief is.

Verzoekers betoog kan allerminst overtuigen. Immers volhardt verzoeker louter in zijn verklaringen en bekritiseert hij verweerders pertinente beoordeling zonder valabele elementen bij te brengen die deze kunnen ontkrachten. Zo weerlegt verzoeker geenszins dat hij enkel in de provincie Logar vocht noch dat in de dreigbrieven geen sprake is van zijn sportactiviteiten. De foto's neergelegd middels verzoekers aanvullende nota ter staving van zijn MMA-activiteiten in Afghanistan kunnen geen ander licht werpen op de vaststelling dat verzoeker slechts actief lijkt te zijn geweest in Logar te meer aan deze foto's slechts beperkte bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld en er bovendien niet blijkt waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden genomen.

Wat betreft het betoog van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient benadrukt te worden dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker meent dat verweerder geen algemene landeninformatie bijbrengt ter ondersteuning van zijn weigeringsmotieven, wijst de Raad erop dat uit de door verweerder bijgebrachte en geactualiseerde landeninformatie evenwel geenszins blijkt dat het louter beoefenen van een sport en meer bepaald MMA een doorn in het oog van de taliban zou zijn en dat dergelijke profielen systematisch vervolgd (kunnen) worden. De Raad stelt vast dat de beschikbare informatie, waarop de Raad vermag acht te slaan, geen melding maakt van het feit dat mannelijke sportbeoefenaars specifiek gevisieerd zouden worden of dat sportbeoefening door mannen als problematisch wordt beschouwd en evenmin kan hieruit afgeleid worden dat het beoefenen van sport/MMA als dusdanig tegenstrijdig wordt geacht met de waarden en normen in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. In zoverre verzoeker meent omwille van zijn MMA-activiteiten als verwesterd of als ongelovige gepercipieerd te kunnen worden, kan nog gewezen worden op de vaststellingen onder 2.3.4.6. (infra).

Verzoeker toont niet aan en maakt op geen enkele wijze concreet dat de taliban een probleem zouden hebben met het beoefenen van MMA in Afghanistan of elders. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die voorgaande vaststellingen kan ontkrachten. Volledigheidshalve bemerkt de Raad aangaande verzoekers betoog dat de informatie waarop verweerder zich baseert om te motiveren dat hij geen bekende MMA-vechter is geen deel uitmaakt van het administratief dossier en hij bijgevolg geen kennis hiervan kan nemen. Dat dergelijk motief uit de bestreden beslissing, dat inderdaad geen expliciete weerslag heeft in de stukken van het dossier overtuigend kan worden geacht, daar de overige bevindingen en de analyse gesteund op de beschikbare landeninformatie immers in casu voldoende determinerend zijn voor de conclusie dat verzoekers vrees omwille van zijn profiel als MMA-vechter niet gegrond is.

2.3.4.4. De Raad treedt verder volgende motieven bij die verzoeker geenszins weerlegt:

“Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 8). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u meerdere veilige landen bent gepasseerd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 32; CGVS, p. 20) zonder een VIB in te dienen. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen. Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.”

2.3.4.5. De Raad meent dat de door verzoeker overige neergelegde documenten ter staving van zijn vluchtmotieven geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig valabel verweer wordt gevoerd.

Verzoeker beklemtoont de neergelegde documenten en bekritiseert verweerders vormelijke appreciatie doch brengt geenszins valabele argumenten bij die de vormelijke alsook inhoudelijke beoordeling van de documenten die steun vindt in de beschikbare landeninformatie, kunnen ombuigen.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.6. Tijdens het persoonlijk onderhoud, in zijn verzoekschrift en aanvullende nota wijst verzoeker tevens op zijn vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “Afghanistan targeting of

individuals”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken. (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen

(EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota's verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 96-100).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Waar verzoeker beweert dat hij is verwesterd is, laat hij na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Met de loutere verwijzing naar zijn vertrek uit Afghanistan meer dan twee jaar geleden, zijn verblijf in België, zijn profiel als MMA-vechter, lovende getuigenverklaringen van zijn collega's, werkgevers, vrienden en “*individuele rekeningen*” van zijn werk, besluit de Raad dat, ondanks zijn pogingen tot integratie lovenswaardig zijn, verzoeker hiermee niet aantoont dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen, te meer verzoeker tot zijn 21 jaar in Afghanistan heeft verbleven, alwaar hij tot de twaalfde graad/twaalf jaar naar school ging en actief deelnam aan het maatschappelijk en sociaal leven (Verklaring DVZ van 12 maart 2021, p. 12; persoonlijk onderhoud van 27 oktober 2021, p. 9).

Hierbij wordt ook nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, zeven zussen, vier paternale ooms, twee paternale tantes en minstens één maternale oom nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 12-13). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie, hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud ze twee weken geleden gehoord had en ze het oké stellen (persoonlijk onderhoud, p. 14).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde een praktiserend soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 9).

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn aanvullende nota dat hij niet beschikt over geldige Afghaanse reisdocumenten en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel, door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban, is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende checkpoints zal moeten passeren op zijn terugreis, merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïdentificeerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Wat betreft het bij de aanvullende nota gevoegde emailverkeer gedateerd tussen 8 februari 2023 en 17 april 2023 met S.C. werkzaam bij de Federale overheidsdienst Buitenlandse zaken, laat deze informatie geen andere beoordeling toe. Vooreerst wijst de Raad erop dat het emailverkeer in casu geen betrekking heeft op verzoeker, verder stipt de Raad aan dat uit het emailverkeer blijkt dat België het talibanregime in Afghanistan niet erkent, de Afghaanse ambassade consulaire diensten blijft verstrekken aan Afghanen en er technische problemen zijn om een nieuw paspoort te verstrekken aan Afghanen. Ook de overige door verzoeker aangehaalde informatie in zijn verzoekschrift en aanvullende nota kunnen niet anders doen oordelen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.7. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen

Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt ook nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, zeven zussen, vier paternale ooms, twee paternale tantes en minstens één maternale oom nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 12 maart 2021, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud van 27 oktober 2021, p. 12-13). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie, hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud hen twee weken geleden gehoord had en ze het oké stellen (persoonlijk onderhoud, p. 14). Ondanks verzoeker verklaarde dat zijn familie op heden financiële problemen heeft omdat ze hun huis en velden moesten verlaten, stipt de Raad nog aan dat verzoeker evenwel verklaarde dat zijn vader ongeveer 10 000 euro betaalde voor zijn reisweg, zij geld hiervoor hadden en 15 jeribs aan land hadden waarvan een deel mogelijks verkocht zou zijn geweest (Verklaring DVZ, p. 11; persoonlijk onderhoud, p. 11, 20).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.8. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Logar. De Raad stelt vast dat voor de provincie Logar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt met de verwijzing naar algemene landeninformatie in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift en aanvullende nota doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU